

<http://www.doanhnhansaigon.vn/su-kien-van-hoa/chung-nhan-ky-uc/1061600/>
2016/05/12, 11.15 g

Do Đình Trọng Hiếu JJR 1956 chuyển lại

Chứng nhân ký ức

Thứ Tư, 08/02/2012 09:19 (GMT+7)

Bảo tàng Mỹ thuật TP.HCM sáng cuối tuần, 4/2, không có lễ khai mạc hoành tráng với những nghi thức như thường lệ nhưng triển lãm tranh đầu năm Nhâm Thìn của họa sĩ Trần Lệ Tài vẫn thu hút được khá nhiều công chúng đến xem tranh. 77 tuổi, sức sáng tạo của ông đã khiến những người trẻ phải ngạc nhiên.

Họa sĩ Trần Lệ Tài và vợ

Lần đầu triển lãm cá nhân, họa sĩ Trần Lệ Tài đã gây ngạc nhiên xen lẫn thích thú cho người xem, nhất là những du khách nước ngoài dù tác phẩm của ông chỉ đơn giản là những phản ánh từ cuộc sống của người Việt.

Chọn và trung thành với trường phái Hậu ấn tượng để diễn tả các đề tài đặc trưng ở miền Nam, nhất là những hình ảnh liên quan đến Sài Gòn và ngoại ô, những tác phẩm có mặt trong triển lãm đầu tay của họa sĩ khiến người xem xúc động bởi sự giản dị trong từng câu chuyện hiện diện trong tranh.

Quà vật, Giặt áo bằng tay, Bên con rạch, Hẻm, Góc chợ nhỏ... mỗi bức tranh là một câu chuyện cũ, chuyện của người đã và đang sống ở Sài Gòn và người kể chuyện lại dùng sơn dầu thay cho ngôn từ.

“Tôi không sáng tác hình ảnh, đơn giản, tôi thể hiện lại những gì tôi thấy”, họa sĩ chia sẻ. Cũng vì tôn trọng tuyệt đối chất liệu cuộc sống như thế nên ông thường mang theo giá vẽ đến nhiều nơi để sáng tác.

Tuy nhiên, điều khiến ông mất thời gian hơn cả là bố cục và màu sắc tác phẩm. Xem tranh của Trần Lệ Tài, người xem có thể thấy sự hoàn hảo trong những cuộc hội ngộ của các chi tiết, sắc màu.

Ông chia sẻ: “Quan điểm của tôi là mỗi bức tranh đều phải có kết cấu sao cho nếu như có cắt từng phần của bức tranh, người xem vẫn nhìn thấy một tác phẩm hoàn chỉnh”. Cũng vì vậy mà thời gian sáng tác của ông thường dài hơn.

“So với bạn bè trong ngành, tôi vẽ không nhiều, chỉ 1 đến 2 tác phẩm trong một tháng. Tác phẩm nào không vừa ý, tôi bôi bỏ chứ không để lại. Cũng có những tác phẩm tôi đã hài lòng nhưng vài tháng sau xem lại, cũng vẫn phải chỉnh sửa cho thật hoàn chỉnh”, ông trần tình.

Chọn học ngữ văn nhưng rồi bị mỹ thuật mê hoặc, họa sĩ Trần Lệ Tài đã đến với Trường Mỹ thuật Gia Định, tốt nghiệp ngành hội họa rồi quay lại Đại học Văn khoa để hoàn tất chương trình cử nhân còn dang dở.

Có lẽ, nhờ vậy mà họa tiết, thông điệp... trong tranh của ông trở nên gần gũi với người xem. Không chỉ kỹ tính trong sáng tác, họa sĩ Trần Lệ Tài còn là người khá kín tiếng trong ngành, ngại trưng bày, chỉ tiếp và bán tác phẩm cho những người biết và tìm đến mình.

Từ năm 1999 đến nay, ông chỉ chọn được vài mươi tác phẩm để trình làng trong triển lãm này nhưng là những bức tranh ông ưng ý nhất. Họa sĩ chia sẻ: “Sài Gòn đang thay đổi một cách nhanh chóng, có những quang cảnh sau này sẽ không còn tồn tại, tôi muốn là một nhân chứng khách quan của thời đại, kể và giữ lại những hình ảnh này”.

Sinh năm 1935, ở cái tuổi “cổ lai hy”, họa sĩ bảo, cơ khớp của ông không còn “nghe lời” ông như trước, việc vẽ vì thế cũng chẳng dễ dàng. Chiến đấu với tuổi tác và quy luật của thời gian là không thể nên ông đành chiến đấu với bản thân, cố gắng vẽ vì đó là đam mê của mình.

“Dẫu chỉ là ghi lại những hình ảnh đã có và rất phổ biến của cuộc đời này nhưng chỉ cần còn sống là tôi còn khát khao với hội họa”, ông khẳng định như vậy.

QUÝ YÊN

<http://infonet.vn/ngoi-o-giua-long-thanh-pho-post12467.info>

2016 05 14, 20.22

Ngoại ô giữa lòng thành phố

Họa sĩ Trần Lệ Tài đang có cuộc triển lãm 35 bức tranh xoay quanh đề tài Ngoại ô Sài Gòn trong giai đoạn từ năm 1999 - 2011 tại Bảo tàng Mỹ thuật TP.HCM (quận 1).

Họa sĩ Trần Lệ Tài đang có cuộc triển lãm 35 bức tranh xoay quanh đề tài Ngoại ô Sài Gòn trong giai đoạn từ năm 1999 - 2011 tại Bảo tàng Mỹ thuật TP.HCM (quận 1).

Các tác phẩm diễn tả cuộc sống thanh bình ở ngoại ô Sài Gòn – TP.HCM bên cạnh cảnh nhộn nhịp của một TP trẻ và hiện đại.

Những cuộc mưu sinh với gánh hàng quán ven đường trong tác phẩm “Bán quà vặt”, “Xe nước mía”, những con hẻm nhỏ yên tĩnh nép mình trong “Đường trong cư xá”... Tất cả đã được phác họa rõ nét, sinh động và giàu cảm xúc.

Triển lãm sẽ kéo dài từ nay đến ngày 11/2/2012.

Một số tác phẩm "Ngoại ô Sài Gòn":

ĐÌNH DƯ

Đôi lời

Lâu rồi, tôi không có dịp viết cho tờ *Good Morning*, nhưng lần này lại khẩn khoản muốn xin đăng luôn lúc hai bài liền, hai bài không do tôi viết, chỉ xin chuyển lại. Hai bài tuy đã « cũ » từ bốn năm nay, nhưng đối với tôi lại tươi rói. Vì sao ? Vì nó cho tôi tin mừng về người bạn xa cách từ 1960 đến giờ. Trần Lệ Tài là một họa sĩ tốt nghiệp Trường Cao đẳng Mỹ thuật Gia Định những năm 1959 và là người rất thích vẽ sơn dầu. Gặp nhau từ lúc anh còn là sinh viên, đến tháng 8 này thế là chẵn 60 năm, anh thường than rằng mình thích sơn dầu mà ông giám đốc nhà trường lại bắt buộc

vẽ tranh lụa, có lần anh đã bức bối vẽ luôn sơn dầu trên lụa. Tôi xem tranh anh vẽ, những bức sơn dầu lúc ấy, rất vững vàng, có phong cách tĩnh vật (hiếm hoi) của Gauguin vẽ những nải chuối. Khi anh đến nhà tôi, hai chúng tôi cùng ngồi xem tranh trong tập *Pour une renaissance de la Peinture française* do Jacques Baschet viết và cho in từ 1946, nhưng hình in tranh rất đẹp, không kém gì kỹ thuật ngày nay. Chúng tôi lật đến trang 69, xem bức Cézanne vẽ « Vase de tulipes » (Coll. de Mme A. Chester Beatty), anh chỉ cho tôi hai bên thành chiếc bình hoa, họa sĩ Cézanne, tay điêu luyện, lại vẽ « méo », không cân xứng, thứ cân xứng bình thường, cổ điển, của những tay vẽ xoàng. Sau này, xem thêm nhiều tranh Cézanne, tôi thấy anh nhận xét thật tinh tế. Lâu rồi, không có tin của anh, tháng 5 này, nhân buổi thuyết trình về Trường Vẽ Gia Định, tôi buột miệng rằng mình quen những 3 họa sĩ cùng Khóa, trong đó có anh. Sau đấy, trong thính giả, có người đến khoe rằng mình có tranh của anh trong sưu tập. Ai khác nói vậy thì cũng đã rất đáng để tôi chú ý, nữa là sưu tập kia lại của bà bạn Loan de Fontbrune. Cho nên, về nhà, tôi vội lên Mạng, liều mạng tìm tên anh. Tìm tên anh không dễ. Hễ vừa đánh đến « Trần Lệ... » là vong hồn bà « Lệ Xuân » lại hiện ra, nên kiểm mấy lần mới được hai bài trên, không hiểu còn bài nào khác, để dành, đến khi bạn Georges Nguyễn Cao Đức vờ đến biểu viết bài, bèn mừng quýnh, và lòi ra.

Nước ta thế đấy, người có tài thì đợi đến 77 tuổi mới triển lãm lần đầu, tìm được trên Mạng không dễ. Vì vậy xin đăng « dúu đôi » hai bài về anh. Từ « dúu đôi » là tiếng lóng của trẻ con đánh đáo miền Bắc ngày xưa, trở khi đánh một cú « dính » luôn hai đồng liền, tôi ghi lại ở đây vì ngày nay, có ai còn chơi đánh đáo ? Thăm anh, chị, gia đình. Hy vọng dịp khác không những anh triển lãm, mà chúng ta còn được hàn huyên, ít nhất qua mấy vi tính. Thời gian đối với tôi, không là gì.

Đ.T.H. (2016/08/28)